

LIBRIS

We know
books

MIRUNA GROZAV

- Trenul spre mare •
- Pământ și neam afânat •
- Scapă cine poate •

PRESA UNIVERSITARĂ CLUJEANĂ
2024

CUPRINS

Cuvânt-înainte.....	5
Trenul spre mare.....	13
Pământ și neam afânat	65
Scapă cine poate	145

neriat cu Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu¹. Pe viitor, Miruna Grozav își dorește o carieră ca autor de teatru/dramaturg și critic de artele spectacolului.

Alexandra Felseghi

TRENUL SPRE MARE

---

¹ Este vorba despre montarea textului *Scapă cine poate*, în regia lui David Fărcășan și de spectacolul de licență al Irinei Caraulă, *Salutul Soarelui* (producție realizată în parteneriat cu Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu).

PERSONAJE

MORS (Moartea) - personaj non-verbal

MATEI

SANDRA

RALUCA

LUCA

ANETTE

JEAN

MAMA

DOAMNA

*Scenele nu au o ordine cronologică. Personajele (care nu este întâmplător că poartă același nume) sunt aceleași persoane la vârste diferite. Ele se îndreaptă către mare - locul cel mai tihnit și eliberator, în care cerul se întâlnește armonios cu apa (iar năzuințele oamenilor cu realitatea). Mors e Moartea care ne veghează tăcit

încă de când ne naștem - uneori ne privește pătrunzător și rece, alteori ne zâmbeste duios. Trenul spre mare este, de fapt, un tren ce călătorește prin timp și spațiu; o metaforă a vieții, ce își urmează din inerție cursul învolburat; o radiografiere esențializată (și foarte simplă) a ceea ce cred că este viața: un miraj organic, pe care îl complicăm cu dibăcie, încercând să-l înțelegem (sau cum spunea și Marin Sorescu: „Oamenii iubesc, stau de vorbă și mor”).*

SCENA I

Matei, Sandra, Mors

Ne aflăm într-un compartiment de tren în care stau o femeie și un bărbat de vreo 25 de ani. Aceștia nu interacționează prea mult. În același compartiment se află Mors, care stă așezată parcă plutind, tăcută, observând și urmărind fiecare mișcare a celor doi; are în mână o țigară.

MATEI: Ce-i cu tine? (pauză) Aloo?

SANDRA: Ce să fie?

MATEI: Ești agitată?

SANDRA: Tu doar auzi, n-ascuți, nu? Ca de obicei.

MATEI: Ce să ascult?

SANDRA: Așa suntem. Ne prefacem că ascultăm, în timp ce ne gândim la te miri ce. Așteptăm să ne vină rândul să vorbim. Avem impresia că revoluționăm viața celui cu

care vorbim. Bine măcar că nu mă întreprui.

MATEI: Ești foarte dramatică. Știi, nu?

SANDRA: Sunt doar realistă... curajos din partea mea, într-adevăr.

MATEI (*printre dinți*): M-am săturat.

SANDRA: Pofțim?

MATEI: Am zis că m-am săturat.

SANDRA: De mine?

MATEI: De situație.

SANDRA: Eu sunt situația. Mă mai iubești?

MATEI: Iar întrebarea asta.

SANDRA: Păi normal, că nu-mi dai un răspuns.

MATEI: Te iubesc, da. Ești mulțumită?

SANDRA: N-ar trebui să-ți fie greu s-o zici...

Dacă o zici doar ca să fii eu mulțumită...

MATEI: Măi femeie... Ce vrei de la viața mea?

SANDRA: Să mă iubești. Cer mult?

MATEI: Ceri.

SANDRA: Nici n-avem chestii în comun. Uneori mă întreb ce ne ține...

MATEI: Ce tot vorbești?

Sandra se uită ușor încruntată spre locul în care e așezată Mors, de parcă ar vedea vag că cineva e acolo. Se ridică ușor de pe scaun și se apropie puțin de Ea, dar e respinsă ca de un câmp de forță.

SANDRA: Matei... Simți vreodată că ești privit?

MATEI: Ce?

SANDRA: Simți vreodată că ești privit?

MATEI: Am auzit din prima. Când să fii privit?

SANDRA: Nu știu... e ca și când nu ai fi niciodată singur... ca și când ar mai exista o prezență, ceva cu tine.

MATEI: Unde să fii singură, în tren?! Ai vedea-nii?!

SANDRA: Nu, măi... nu-s nebună!

MATEI: Vrei doar să schimbi subiectu'.

SANDRA: De parcă se rezolvă ceva dacă continui să vorbesc.

MATEI: Hai lasă, zi, cum adică n-avem nimic în comun?

SANDRA: Da... adică nu facem niciodată nimic împreună... nici măcar la un film nu

mergem, chiar dacă îți tot zic că te las pe tine să-l alegi, nu ieșim să ne plimbăm, nici măcar în jurul blocului, că îți e lene, nu reușim să avem un grup comun, pentru că ție nu-ți plac prietenii mei, niciunul, habar n-am de ce... iar tu, mă rog, nu ai prieteni... nu avem idei comune despre viitor... adică tu n-ai idei deloc și...

MATEI: Ba am idei. Poate nu te includ pe tine. Și, auzi, fraieru' ăla cu care tot vorbești are idei despre viitor?

SANDRA: Matei, iar începi? Pe bune?

MATEI: Pe bune, da. Oricum mereu zici chestii de genu' doar când ai nervi pe mine.

SANDRA: Ba nu. Chiar nu înțeleg...

MATEI: Ok...

SANDRA: Ok? Ok, atât?

MATEI: Păi, ce vrei să mai zic?

SANDRA: Nu știi, orice.

MATEI: Eu cred că-ți cauți scuze ca să ne despărțim.

SANDRA: Adică?

MATEI: Da. Că vrei tu să cunoști oameni noi. Că „faptul că ai o relație serioasă te limitează social”, nu așa ai zis? Că ai ratat multe evenimente și că nici măcar în club nu poți să mergi, că acolo oamenii ies la agățat. Nu vreau să-ți stau în cale... să te limitez. Du-te, fă ce vrei, vorbește cu câți băieți vrei.

SANDRA: Asta vrei? Despre asta crezi că-i vorba?

MATEI: Sandra, nu mă face să par personajul negativ. Că nu-s. Asta vrei tu.

SANDRA: Parcă aș vorbi cu un zid.

MATEI: Sentimentul e reciproc...

SANDRA: Ai noroc că ești frumos.

MATEI: Bați câmpii.

SANDRA: Ok, ajunge. Știi cât de mult îmi place la mare. Poți să te prefaci că ești puțin entuziasmat de vacanța asta? Să-mi dai impresia că nu m-am chinuit degeaba să organizez tot... de una singură? Și fă-mi o favoare, când vorbești cu maică-ta la telefon nu mai avea vocea aia, de parcă la

mare urmează să te torturez cu picătura chinezească.

MATEI: Păi tocmai, ție îți place. De ce m-aș preface?

SANDRA: Pentru că mă iubești, nu?!

MATEI: Auzi, și ce treabă ai tu cu mama? Cu modu' în care vorbesc eu cu ea?

SANDRA: Mă scoate din sărite. Și știi că mă bârfește, că ai telefonu' ăla dat mult prea tare.

MATEI: A, dar atunci când îți face mâncare sau îți dă țigări e bună, nu?

SANDRA: Dacă faci un bine și apoi scoți ochii, mai bine mănânci un rahat în loc.

MATEI: Măcar mama mă sună.

SANDRA: Vai, băiatu' lu' mama, pun pariu că te-a-nțărcat greu...

MATEI: Mi-o sugi.

SANDRA: Te rog, nu-mi fute și singura vacanță pe care o am, cu figurile tale.

MATEI: O să ți-o fuți singură oricum, ca de obicei. Nu-ți convine nimic. De ce mai mergem, de-aia că e deja plătit hotelu'?

SANDRA: Da, fix de-aia. Din bani pe care i-am muncit din greu, spre deosebire de tine. Așa că să faci bine să-ți îndeși toate scoicile și icrele și toată șampania de la *all-inclusive* pe gât. Și să-ți și placă.

MATEI: Nu doar tu ai muncit pentru banii ăștia.

SANDRA: Ai dreptate, scuze. Cât faci tu ne ajunge să închiriem un șezlong.

MATEI: Bani vrei tu, ha?!

SANDRA: Da, frate, că mai stăteam cu tine dacă voiam bani.

MATEI: Adică?

SANDRA: Îți dai seama că în trei ani de când suntem împreună nu mi-ai luat nici măcar o floare? Puteai și să rupi una din fața blocului. Nu mi-ar fi păsat... cum zicea bunicu: flori și sărutări nu-i păcat să furi. Nu mi-ar fi păsat, pentru că aș fi știut că te-ai gândit la mine când ai văzut-o acolo delicată, aș fi știut că ai riscat să te vadă vecinii pentru mine...

MATEI: Mi-ai zis că vrei flori și nu ți-am luat?

SANDRA: Trebuia să-ți zic eu? Care mai era farmecu'?

MATEI: Nu pot citi în stele, Sandra.

SANDRA: Așa e. Vina mea că am nevoie de afecțiune.

MATEI: Afecțiune... mi-e milă de tine.

SANDRA: N-am nevoie, mersi.

MATEI: Nu... adică, pe bune. Trăiești în globu' tău de cristal... protejată. Habar n-ai ce-i viața.

SANDRA: Bine că ai tu... Mai demult îți plăcea în globu' meu de cristal, ziceai că te simți în siguranță, ca și când nimic nu ți se poate întâmpla, ca și când tu vezi pe toată lumea din jur, dar ea nu te vede și nu te atingea pe tine. Ziceai că te simți ca într-un film, ca în momentul cel mai liniștit, înainte să se întâmple ceva rău. Dar acel „ceva rău” nu se întâmpla niciodată. Cred că cineva a scuturat prea tare globul, te-ai lovit la cap și ai uitat.

MATEI: Ce poetic.

SANDRA: Faci și mișto acum.

Pauză incomodă. Sandra își ia telefonul și începe să scrie niște mesaje. Matei vede și se uită în telefonul ei.

MATEI: Mai ai țigări?

SANDRA: Da, de ce?

MATEI: Câte?

SANDRA: Vreo două.

MATEI: Ieri când ne-am văzut aveai doișpe.

SANDRA: I-auzi, de când mi le numeri?

MATEI: Unde-i pachetu'?

SANDRA: Nu știu, undeva prin bagaj.

MATEI: De ce?

SANDRA: Că știam că nu pot fuma până ajungem.

MATEI: Unde-ți sunt țigările?

SANDRA: N-auzi că nu știu?! Vrei să fumezi în baie? N-ai zis că te lași?

MATEI: Țigările. Acum.

SANDRA: Bine, bine, ho!

Sandra începe să caute prin bagaj. Scoate hainele și le aruncă pe scaun.